

ANDREAS STEINHÖFEL
RIKO, OSKAR ve DERİN GÖLGELER

RİKO, OSKAR VE DERİN GÖLGELER

© 2010, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2008, CARLSEN Verlag GmbH

İlk baskı 2008 yılında Almanya'da *Rico, Oskar Und Die Tieferschatten* adı ile Carlsen tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Akan Ajans aracılığıyla alınmıştır.

YAZAN: Andreas Steinhöfel
RESİMLEYEN: Peter Schössow
TÜRKÇELEŞTİREN: Kâzım Özdoğan
EDİTÖR: Olcay Mağden Ünal
SON OKUMA: Ümit Mutlu
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mart 2013 (3000 adet)
İkinci Baskı: Eylül 2015 (2000 adet)
Üçüncü Baskı: Kasım 2018 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-168-5
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

ANDREAS STEINHÖFEL

RİKO, OSKAR ve DERİN GÖLGELER

ANDREAS STEINHÖFEL

Andreas Steinhöfel, 1962’de Almanya’da doğdu. Çocuk ve gençlik romanları yazarlığının yanı sıra çevirmenlik de yaptı. İlk kitabı *Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı*’nı 1991’de, mezun olduktan sonra yayımladı. En ünlü kitaplarından biri olan *Çat Kapı*, Almanya’daki pek çok okulda okutuldu. *Riko, Oskar ve Derin Gölgeler* adlı kitabı ile 2008 yılında “Corine Edebiyat Ödülü” ve 2009 yılında “Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü”ne layık görüldü. 2017 yılında “James Krüss Uluslararası Çocuk ve Gençlik Ödülü”nü kazanan yazar, halen Hesse’de yaşamaktadır.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Riko, Oskar ve Derin Gölgeler (*roman*)

Riko, Oskar ve Defolu Kalpler (*roman*)

Riko, Oskar ve Çalıntı Taş (*roman*)

Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı (*roman*)

Kıralık Canavar (*roman*)

Çat Kapı (*roman*)

Farklı (*roman*)

Mekanik Prens (*roman*)

Marrak	Runge-Blawetzky Ailesi
Westbühl	Fitzke
Bayan Dahling	Kiesling
Altı kişilik Kessler Ailesi	Doretti Ailesi (Annem ve ben)
	Jule, Berts ve Mesut
(Arka avluya açılan kapı)	Mommsen

Gianni'ye

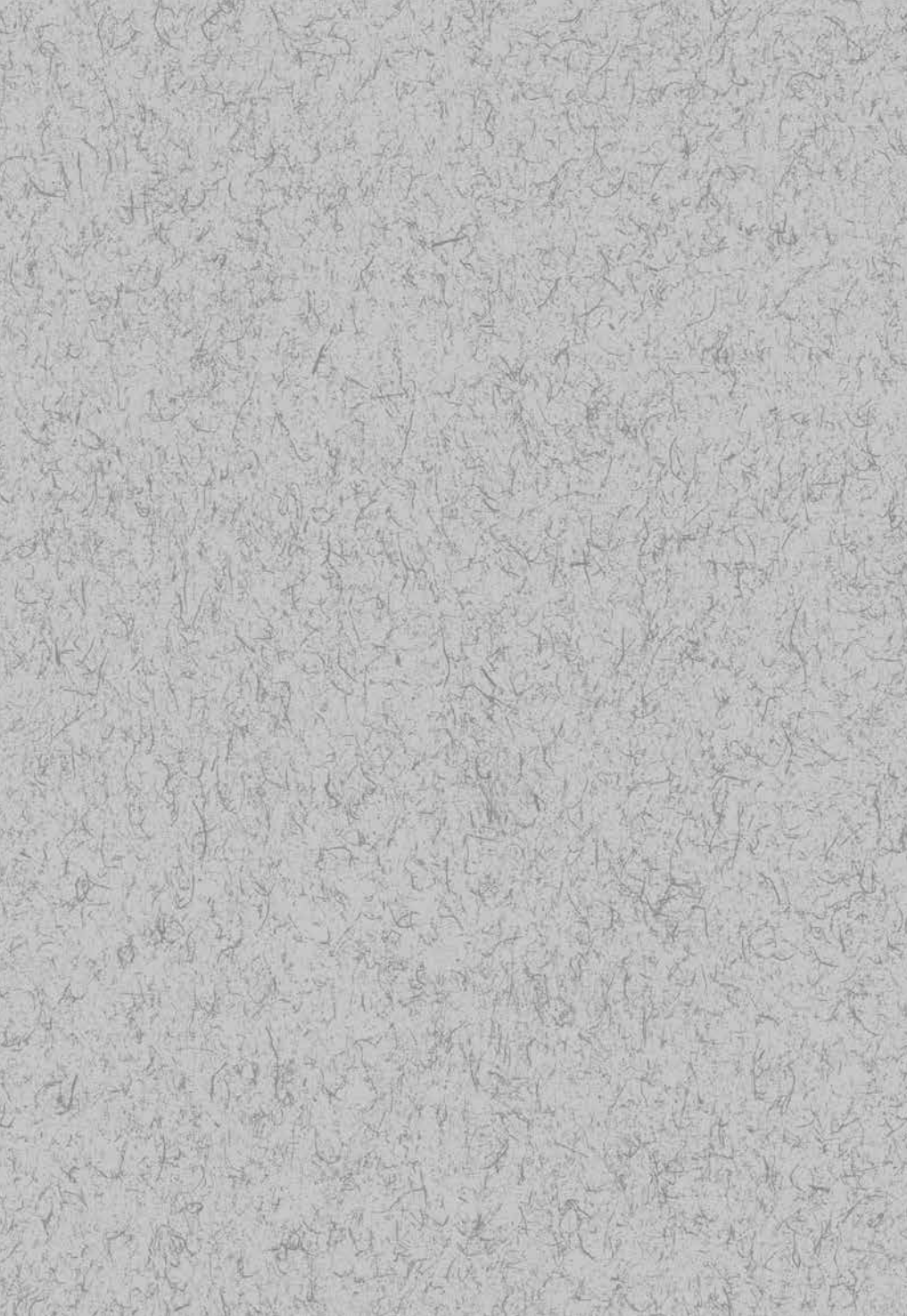
...benden sana
ve senden bana.

A.S.

CUMARTESİ

BİR MAKARNA TANESİ BULDUM

Makarna, yaya kaldırımında öylece duruyordu. Üstü oluklu, kalın bir makarnaydı ve önden arkaya kadar uzanan bir deliği vardı. Kurumuş peynir sosu ve kire bulanmıştı. Makarnayı yerden kaldırıp kirini sildim ve gözlerimi bizim apartmanın, yani Dieffe 93'ün eski pencere cephesinden yukarı kaydırarak yaz göğüne diktim. Hiç bulut görünmüyordu, jet uçaklarının arkasında bıraktığı şu beyaz izler de yoktu. Hem, insan dışarı yemek atmak için uçağın penceresini açamazdı ki...

Kendimi eve attığım gibi sarıya boyanmış merdiven boşluğundan yukarı, üçüncü kata kadar çıkıp Bayan Dahling'in zilini çaldım. Her cumartesi olduğu gibi saçında kocaman, rengârenk bigudiler vardı.

“Bu, bir Rigatoni olabilir. Sos, Gorgonzola peynirinden yapılmış,” dedi. “Makarnayı bana getirirsen çok hoş tatlım, ama onu pencereden ben fırlatmadım. Bir de Fitzke'ye sor bakalım.”

Bana sırttan Bayan Dahling parmağıyla alnına vurup gözlerini devirdikten sonra yukarı doğru baktı. Fitzke dördüncü katta oturuyordu. O adamdan hoşlanmadığım gibi makarna tanesinin ona ait olduğuna da inanmıyordum. Aklıma ilk Bayan Dahling gelmişti, çünkü o sık sık pencereden bir şeyler atardı. Örneğin geçen kış, televizyonunu pencereden fırlatmıştı. Beş dakika sonra da kocasını evden atmıştı ama neyse ki onu sadece kapı dışarı etmişti. Ardından soluğu bizde almış, annem de ona, iyi gelir diye ufak bir kadeh içki ikram etmek zorunda kalmıştı.

“Bir sevgilisi var!” diye açıklamıştı Bayan Dahling çaresizce. “Bari o aptal karı, benden daha genç olsaydı! Ne duruyorsunuz, kadehimi yeniden doldursanıza!”

Artık televizyonu çöp, kocası da yok olduğundan Bayan Dahling kendini teselli etmek için ertesi gün çok şık bir düz ekran televizyonla DVD-oyuncu satın almıştı. O zamandan beri, ara sıra beraber aşk filmi ya da polisiye izliyoruz, ama sadece hafta sonları ve Bayan Dahling uykusunu almışsa. O, hafta içi Hermann Meydanı'ndaki Kars-tadt alışveriş merkezinin et reyonunda çalışıyor. Elleri her zaman kıpkırmızıdır; çalıştığı yer o kadar soğuk yani.

Televizyon seyrederken sosisli, yumurtalı veya somonlu poğaçaya yiyoruz. Bayan Dahling, her aşk filmi izlediğinde salya sümük ağladığından hiç yoksa on paket kâğıt mendil bitirir. Film biter bitmez sövüp saymaktan da geri durmaz. Neymiş, artık erkekle kadın kavuşmuşmuş. Oysa rezillik asıl şimdi başlıyormuş. Tabii işin bu kısmı filmlerde asla gösterilmezmiş, hepsi baştan sona yalan dolu zırvalarmış... Bir poğaçaya daha ne dersin Riko?

“Bu akşamki planımız hâlâ geçerli mi?” diye ardımdan seslendi Bayan Dahling, ben merdivenleri ikişer ikişer çıkıp dördüncü kata doğru koşarken.

“Tabii ki!”

Onun kapısı sertçe kapanırken ben de Fitzke'nin kapısını tıklattım. Her zaman Fitzke'nin kapısını tıklatmak gerekir. Çünkü zili bozuk; büyük ihtimalle ev 1910 yılında inşa edildiğinden beri de böyle.

Bekle, bekle, bekle.

Eski tip kalın kapının arkasında sürüyerek yaklaşan ayak sesleri.

Derken nihayet, her zamanki gibi boyuna gri çizgili pijamasıyla Fitzke'nin kendisi karşıma çıktı. Buruşuk suratı tamamen kirli sakalla kaplanmıştı; yağlı, kırılmış saçlarıysa darmadağınaktı.

Bu nasıl bir bakımsızlık böyle!

Suratıma ağır bir küf kokusu çarptı. Kim bilir Fitzke içerde ne depoluyordu!? Evinde demek istiyorum yani, kafasında değil. Çaktırmadan içeri şöyle bir göz atmayı denedim ama Fitzke görüş alanımı kapattı. Bunu bilerek yaptı! Onun evi dışında, binadaki her eve girmişliğim vardı. Fitzke beni sevmediği için içeri bırakmıyordu.

“Ah, budala ufaklık gelmiş,” diye homurdandı.

Bu arada benim adım Riko. Yeri gelmişken, *derin yetenekli* bir çocuk olduğumu açıklamam da iyi olur galiba. Anlamı şu: Çok şey düşünebiliyorum ama bu, diğer insanlara kıyasla biraz daha uzun sürüyor. Sorun beynimde değil, beynim gayet normal büyüklükte. Fakat bazen bazı şeyler kafamdan dışarı düşüyor ve ne yazık ki neyin nereden düşeceğini önceden kestiremiyorum. Ayrıca bir şey anlatırken konuya tam dikkatimi veremeyebiliyorum. Bazen ipin ucunu kaçıyorum. O ipin bir ucu var mı yok mu, yoksa yalnızca ben mi öyle sanıyorum, çoğunlukla bundan bile emin olamıyorum, zaten asıl sorun da bu.

Bazen kafamın içinde her şey birbirine karışıyor, aynı bingo silindirindeki toplar gibi. Her salı günü annemle

birlikte *Kır Saçlı Yaban Arıları* adlı emekliler kulübünde tombala, yani bingo oynuyorum. Tombalada çıkan numaralar, bu silindirde döndürülüyor. Bu emekliler, kilisenin toplantı salonunu kullanıyorlar. Annemin oraya neden severek gittiğine dair en ufak fikrim yok, orada gerçekten neredeyse sadece emekliler takılıyor. Sanırım bazıları eve hiç gitmiyor, çünkü tıpkı sürekli şu tek pijamasını giyen Fitzke gibi onların da her salı üzerlerinde aynı giysiler oluyor; üstelik birkaçı da tuhaf kokuyor. Belki annem bingoda genellikle kazandığı için buraya gelmeyi seviyordur. Çünkü ödülünü, yani örnek vermek gerekirse şu ucuz plastik el çantalarından birini almak için sahneye her çıktığında mutluluktan gözleri parlıyor. Zaten hep ucuz plastik el çantalarını ödül olarak veriyorlar.

Emekliler bunun farkına çok ender varıyor. Pek çoğu ya bingo kartlarının üzerinde uyuyakalıyor ya da oyuna dikkat bile etmiyor. Daha birkaç hafta kadar önce, içlerinden biri, son sayılar çekilene kadar masada sakin sakin oturmuştu. Diğerleri gitmişti ama o yerinden kıpırdamamıştı. Sonunda, temizlikçi kadın onu uyandırmayı denediğinde adamın öldüğü anlaşılmıştı. Annem, onun geçen salı bile ölmüş olabileceğini söyledi. Adam benim bile dikkatimi çekmemişti.

“Merhaba Bay Fitzke,” dedim, “umarım sizi uyandırmamışımdır.”

Fitzke, bingo oynarken ölen emekli adamdan bile yaşlı görünüyor. Üstelik tam anlamıyla pasaklının tekine benziyor. Güya onun da fazla ömrü kalmamış, bu yüzden her

yere, hatta buranın süpermarketine bile pijamasıyla gidiyor. Yani bir gün pat diye bayıldığında üzerinde uygun giysileri olacak. Fitzke, bir defasında Bayan Dahling'e küçüklüğünden beri kalp hastası olduğunu söylemiş. Çok çabuk nefesi kesiliyormuş ve bir gün güm diye gidecekmış! Ama bana kalırsa, yakında ölecekse bile, pekâlâ doğru dürüst giyinebilir ya da en azından arada sırada, örneğin yılbaşında pijamasını yıkayabilir. Ben şahsen, süpermarketin peynir reyonunun önünde yere yığılıp kalacaksam bile, ölümüm üzerinden henüz yalnızca bir dakika geçmişken iğrenç kokmak istemem.

Fitzke bana dik dik bakmakla yetindiği için makarna tanesini burnunun dibine uzattım: “Bu size mi ait?”

“Nerede buldun onu?”

“Kaldırımında. Bayan Dahling, Rigatoni makarnası olabileceğini söyledi; ama sos kesinlikle Gorgonzola.”

“Orada öylece duruyor muydu?” diye sordu şüpheyle. “Yoksa başka bir şeyin içinde miydi?”

“Kim?”

“Kendine bir beyin satın alsana! Makarna tanesini diyorum, mankafa!”

“Soru neydi, tekrarlar mısınız?”

Fitzke gözlerini devirdi. Öfkeden patlamak üzereydi. “Senin aptal makarna tanen kaldırımında öylece duruyor muydu, yoksa başka bir şeyin içinde miydi? Anlasana, köpek kakasının içinde miydi?”

“Sadece bu vardı,” dedim.

“Doğru düzgün göster o zaman.”

ANDREAS STEINHÖFEL

RİKO, OSKAR ve DERİN GÖLGELER

Riko o ufak makarna tanesini bulmasaydı
bunların hiçbiri olmayacaktı.

Oskar o tuhaf kaskını takıp sokaklarda dolanmasaydı
bu dostluk hiç doğmayacaktı.

Ve Riko'nun öğretmeni ondan bir kompozisyon istemeseydi
bu kitap belki de hiç yazılmayacaktı!

Alman yazar Andreas Steinhöfel'in bol ödüllü kitabı
Riko, Oskar ve Derin Gölgeler, çocuk kaçıran adamlardan,
"derin" ve "üstün" yetenekli çocuklara uzanan, heyecan
dolu kurgusunun yanında kahkahayı da hiç eksik etmeyen,
eğlenceli olduğu kadar da "derin düşündürücü" bir macera.

RESİMLEYEN:
PETER SCHÖSSOW

www.tudem.com

    [tudemyayingrubu](https://www.tudemyayingrubu.com)

ISBN: 978-605-285-168-5

9 786052 851685